

[Erik B. Smith]

også det indtryk, at det, de i øvrigt måtte synes er en god idé, vil de bestemt ikke røre ved, for de vil have det hele på én gang. Det er desværre frihjuls politik, som vi også har set andre af de politiske partier føre i dag.

Brixtofte (V):

Finansministeren nævnte de forslag til besparelser, som venstre er fremkommet med, og sagde i den forbindelse, at venstres forslag også vil ramme de dårligst stillede, og at det måske derfor tog noget af vores argumentation væk imod det, som foreslås af socialministeren. Dertil vil jeg sige, at vores spareforslag er karakteriseret af eksempelvis visse kontingentforhøjelser inden for A-kasseområdet. Det er altså med et ens beløb til alle uanset indtægt, hvorimod ministerens forslag er således indrettet, at man mister desto mere, jo lavere indtægt man har. Det er jo en ganske væsentlig forskel, og derfor er vores forslag meget mere socialt afbalanceret end de forslag, der her er lagt frem fra socialministerens side.

Desuden tog finansministeren den tråd op, som jo kan være ganske interessant at diskutere, nemlig hvorvidt de bedst stillede slet ikke har noget at miste. Venstre har sagt, at dette her betyder, at især de dårligst stillede og ikke de bedst stillede rammes. Jeg kan bare henvise hr. Erik B. Smith til disse mange eksempler fra besvarelsenerne, der viser, at departementschefen ingenting mister, medens postbudet mister flere tusinde kroner.

Så siger socialdemokratiet og finansministeren som svar: ja men der er jo slet ikke noget at tage fra departementschefen; vedkommende har ikke noget at miste, og derfor kan man ikke tage noget. Det er ikke rigtigt. Der er jo en lang række gratisydelse, som også departementschefen har gavn af. I venstre siger vi, at disse gratisydelse bør væk, og at der bør indføres en pris på disse områder. Vi kan tage et eksempel. Venstre har i mange år foreslået, at man, hver gang man går til lægen, skal betale et vist beløb. Der har vi tilføjet, at de, der er kronisk syge eller skal mange gange til lægen, skal holdes udenfor, så de, der har et meget stort behov, ikke rammes. Men dér rammer man alle lige: departementschefen og postbudet, og det bliver et begrænset kronebeløb. Ingen familier rammes særlig hårdt, for man rammer alle,

herunder de bedst stillede. Således er der mange besparelsesforslag, som bl. a. venstre har fremsat, som også begrænser udbetalingerne – eller indirekte udbetalinger derved, at det er gratisprincipper – for de bedst stillede.

Det er sådan set det, som skiller venstre og socialdemokratiet i dag. Venstre vil ikke bebrejde de små forligspartier ret meget, og det er heltemodigt og ædelt af dem at gå op og forsvare det her, men sandheden er jo, at forligspartierne ingen indflydelse har haft på disse forslag. Det er socialdemokratiets forslag, det ved vi alle sammen, og kritikken retter sig alene mod socialdemokratiet.

Dér, hvor vandene skilles, og hvor vi er uenige, er, at hvor socialdemokratiet nu har lavet besparelser, der rammer de dårligst stillede mest, herunder f. eks. en lille gruppe som handicapgruppen, som vi senere får lejlighed til at diskutere nærmere, og hvor virkningerne er oppe omkring 20.000 kr. for en familie, der ikke har anden indtægt, er venstres forslag karakteriseret af, at det rammer bredt, det rammer mange, også departementschefen, derfor med en lille, begrænset skadevirkning på den enkelte, men samfundsmæssigt en stor besparelse.

Agnete Laustsen (KF):

Finansministeren beklagede, at han syntes, at debatten var ved at udvikle sig til at blive en debat, der burde føres på en slagmark, og at det egentlig var trist, at det skulle gå således med vores socialpolitik. Det synes jeg også er trist. Så kunne jeg måske citere nogle bemærkninger fra en person, som i den senere tid i meget høj grad har gjort socialpolitik til genstand for noget, der burde finde sted på en slagmark, nemlig den tale, som socialministeren – som vi er glade for at se iblandt os igen – holdt ved mødet i OECD i Paris, hvor ministeren jo sagde, at socialpolitikken herhjemme vel egentlig måtte opfattes som værende et våben mod kapitalismens overgreb. Så synes jeg, man fører debatten ud på en slagmark, og jeg kan være enig med finansministeren i, at man må beklage den slags.

Grunden til, at vi måske nok også har fået en noget mere forceret debat, end vi burde have, er utvivlsomt også det faktum, at disse meget omfattende love – jeg taler her både om socialindkomstens første og anden fase –